

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

III. Quanti Deus ipse faciat Gratiam suam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO III. 2R
CONSIDERATIO III.

*Quanti Deus ipse faciat Gra-
tiam suam.*

I. **S**imus enim, quod omnis creatura
Singemiscit, & parturit usque ad-
huc. Rom. 8. Nemo rectius iudi-
cat de rebus, quam aeterna Dei Sa-
pientia, quæ errare non potest. Quanti
verò ipse faciat Gratiam suam, demon-
stravit ab initio. Nam totum hunc
mundum rerum corporearum studio-
sè ita molitus est, ut omnia vel instru-
menta forent homini ad Gratiam com-
parandam, servandam augendam; vel
argumenta, quibus, agnitâ Conditoris
opulentiâ & bonitate, excitaretur ad
studium eius Gratiae. Clamant omnia,
quàm bonus sit Auctor eorum, quàm
optabilis eius Gratia, quàm & parabi-
lis eadem. Hoc solis, vltro omnes mun-
di angulos perlustrantis, diligentia;
hoc perpetui lunæ labores; hoc inde-
finens cæli concentus; hoc elementor-
um in hominis obsequia certamen ir-

recon-

reconciliatum contendit. Omnia clamant: *Accipe*, homo, nostrum obsequium; *redde* Conditori officium laudis; *cave* Gratia ipsius iacturam. Vide, quanto ambitu agat ipse in nobis omnibus omnia: vide, ut suæ amabilitatis & opulentia thesauros ostentat: vide, ut per nos, opera manuum suarum, tua commoda, delectationes, & ornamenta procurat; quasi tuam sibi Gratiam quæreret, dum suam, tantis veluti lenocinijs, offert. Profectò magnum quid in Gratia suæ dono contineri intelligit, qui tantis modis persuadere nobis conatur, ut eam quæramus; ac tanto nos apparatu adiumentorū eius comparandæ instruxit. Infelix homo, qui cum tota rerum natura cooperetur in lucra Gratia, solus ipse illarum abusu tantum bonum effundit!

II. *Agnus occisus est ab origine mundi.*
Apoc. 13. Cum parens generis nostri, maleconsulta præteritione mandati, nobis omnibus pessundedisset hoc bonum; Deus non sic est iratus ingrato,
 quin

CONSIDERATIO III. 23

quin prouideret mox de remedio; eóque non obuió, quando etiam tale nullum sufficeret; sed exquisitissimum quoddam, & vndequaue mirabile protulit infinita Sapientia eius, expetit iustitia, Misericordia postulauit, recepit Omnipotentia, Bonitas immensa persuasit. Idémque ita complacuit Patri æterno, vt, quoad eius implendi tempus appeteret, ab ipso mundi exordio, id crebris, & magnificis, promissionibus commendaret: Filius autem, cuius id erat exequi, præ desiderio, miris, & innumerabilibus figuris ipsum delinearet, variisque modis operi suo præluderet; sitim eius boni, quod parabatur, scitissimarum adumbrationum prælibatione accendens. Hoc manna designabat; hoc latices è saxo prorumpentes; hoc scala cælo admota; hoc arca foederis; hoc innumerae suauissima quæ veteribus per ambages demonstrata, effigies Gratia. Et sunt SS. Patres, qui dicant, non per Angelos hæc gesta, sed per ipsum Filium Dei: ipsum induisse

for-

24 DE PRÆST. GRAT. DEI.

formam ignis, rubum non adurentis; ipsum in columna nubis, & ignis antecessisse Hebræos; ipsum denique in assumpta specie diuersa, locutum cum priscis, vt ea quasi meditatione se exerceret ad opus, quo Gratiam nobis erat recuperaturus. Quòd si non ipse fuit, saltem id ipse præcepit Angelis, vt in eis iucundè spectaret imaginem eius, quod ipse erat factururus. Videbat se mactari in victimis, se adoleri in thure, se proponi in mensa, se occidi in Prophetis, se ornari in templo. Tantùm delectabatur id muneris sibi demandatum esse; tanti faciebat negotium Gratia, cuius conciliandæ causa mittebatur. O Fili Dei! ô homo! ô Gratia!

III. *Propitius sit mihi Dominus, ne faciam hoc. Num sanguinem hominum istorum, qui profecti sunt, & animarum periculum bibam?* 2. Reg. 23, Rex David æstimabat aquam, sibi è cisterna Bethleemica allatam, non suâ naturâ, cum aquâ nihil vilius habeatur; sed periculo trium militum, qui eam per media castra

CONSIDERATIO III. 25

castra hostium, ingenti ausu, attulerant. Et tu, homo, quicumque es (certè non semissis es compositus Filio Dei) in se pretiosissimum liquorem Gratiaè Diuinæ, sanguine eiusdem Filij Dei, & morte comparatum, pro leuissima voluptate abligurire, pro re nauici in terram effundere non dubitas! Non magno steterunt reliqua omnia Deo: *duxit, & facta sunt; mandauit, & creata sunt.* Vno Dei flatu factus est homo in animam uiuentem: quatruiduanum verbo reuocauit ad vitam: nec maioris operæ fuerunt ei miracula omnia. Sola Gratia stetit ingenti labore, diuturno ieiunio, fame & siti, sanguineo sudore, ardentibus lacrymis, diris plagis ac vulneribus, denique ignominiosissima morte Sancti sanctorum. O Angeli, ô Cherubini pleni scientiæ, dicite nobis, quid rei sit Gratia, pro qua tantum Deus expendit. Neque isto contentus, quòd semel factus sit homo, despectus & nouissimus virorum; imò vermis, & opprobrium hominum; insuper quoti-

C die

die descendit è caelo in manus Sacerdotum, vt immoletur denuo sub specie panis & vini, & ingrediatur in manducantium ora. Quid hoc tantum dignationis, tantum negotij Filio Dei? non satis est ei, semel indigna perpeffum descendisse ad inferos; quotidie subintrat barathrum hominum, vt eos Gratia locupletet. Quantis olim vocibus impetratus tandem est eius aduentus? iam quotidie non rogatus, sed velut ex imperio subito adest, vt Gratiaë fluenta aperiat. O ambitiosi, ô delicati, ô pigri: quid sentitis iam de studijs vestris? vos nec digitum vultis mouere pro Gratia, & omnes curas in sectandis umbris consumitis: sed Filius Dei non aliud ob oculos habet negotium, quam donandi vos Gratia. Neque ipse intelligit, quantum hoc donum sit.

IV. *Charitas enim Christi urget nos. Pro Christo legatione fungimur, tanquam Deo exhortante per nos. Obsecramus pro Christo, reconciliamini Deo. 2. Cor. 5.* Non satis expressam putabar suum iudicium.

CONSIDERATIO III. 27

dicium de Gratia, nisi super omnia plurimos eius dispensandæ ministros parâset, vt non solus ipse infinitis modis homines prouocaret ad Gratiam, sed vt simul multoties in ore tot ministrorum, in tot Apostolis, & doctoribus, & rectoribus populorum ad hoc institutis, allaboraret. Ipse eos, vt æstimentur dicta ipsorum, potestate, sanctitate & gratijs cumulat: ipse per eos patrat miracula: ipse eos ad prædicandam Gratiam vrget, nec sinit interquiescere. *Va enim mihi est, si non prædicauero*, ait vnus illorum. Vide labores Pauli; vide Dominici, Xauerij; vide sis aliorum: ecce quomodo eos vrget. Ipse homines ad eam acceptandam exhortatur per illos; ipse per eos obsecrat, vt velint reconciliari Deo, & esse in eius gratia. Hoc spectat omnis apparatus Ecclesiæ, hoc ordines Sacerdotum, hoc tot Sacramenta, præcepta, consilia, instituta, admiranda Sanctorum exempla; vt eorum excessu saltem mediocria nobis persuadeat. Nec vi-

C 2

lesnat

lescat tibi, homo; Gratia Dei, quòd obtrudatur. Si vile donum esset, non tantis modis Deus id commendaret.

V. *Non rapiet eos quisquam de manu mea. Io. Io.* Vt Deus suos conseruet in Gratia, non dubitabit omnes naturæ leges euertere. Nam Gratia tota mundi gubernatio militat. Gratia causâ regna conduntur, turbantur, mutantur. Vt Gratia contempta puniatur in improbis, neglecta in segnibus, vt augetur in pijs, bella geruntur, innocentes vexantur, boni succumbunt, expeditio S. Bernardi in terram sanctam caret successu, S. Ludouicus rex capitur, multa millia Christianorum intereunt. Patientia Catholicorum bello vexatorum in Germania Superis placuit, gratiam auxit. Pestilentia multa millia absumit, vt aliqui ad Gratiam redeant. Sic fames, sic terræ motus, effusiones Vesuij, eruptiones aquarum fiunt. Omnia Gratia causâ Deus pro nihilo putat, vsque adeò, vt etiam de prouidentia ac præsentia sua (dum talia permittit,

CONSIDERATIO IV. 29

mittit, vel immittit) à quibusdam dubitari non curet: vt Tertullianus aduertit. Et nos ergo perdamus omnia, dum Gratiam Dei seruemus, vel augeamus pauxillum. Guttæ illius par esse nihil potest. Hinc margaritæ parabola, pro qua ille omnia dedit: hinc thesauri absconditi, pro quo ille vendidit omnia: hinc consilium deserendi patrem, & matrem. Parua sunt ista præhis, quæ meretur hoc donum.

CONSIDERATIO IV.

*Gratiam Diuinam humane
longè præstare.*

I. **I**Ta loquimur, non quasi hominibus placentes, sed Deo, qui probat corda nostra. 1. Thess. 2. Maximi faciunt multi gratiam hominum, & in ea culmen suæ felicitatis reponunt; quia scilicet omnibus bonis augere videtur, & ipsis regibus exæquare. Vno tantum regni solo te præcedam, aiebat Pharaon, Genes. 41. At hominum tamen gratiam non